

тъй като Евреитѣ и Сарацинитѣ са мѣчатъ да ги обърнатъ на своята вѣра. За тѣзи работа бѣхъ избрани двамата братя Константинъ и Методій. Съ голѣмъ успѣхъ двамата братя изпълнихъ тѣзи миссія, тъй щото на Хозаритѣ бѣше позволено да приемътъ християнството и подъ смъртно наказаніе имъ бѣше запрѣтено да приемътъ Еврейската и Сарацинската вѣра.

Щомъ са върнахъ Св. братія отъ Хозарската земя, ето че додохъ посланници (въ 862 г.) отъ Славяно-Панонскитѣ князе Ростислава, Святополка и Коцела съ молба до Императора и патр. Фотіа да имъ проводѣтъ учители, тъй като у тѣхъ бѣхъ Латински свещеници, на които Славянитѣ неразбирахъ языкътъ, а пакъ желаяхъ да слушатъ словото Божіе на матерніятъ си языкъ. И за това свято дѣло бѣхъ избрани пакъ Св. братія Кирилъ и Методій. Кирилъ, като чувствувахе важността на прѣдстоящата миссія, рѣши са на голѣмъ трудъ и прѣстъпи къмъ прѣвощаженіето на Св. Писаніе. Въодушевени отъ величіето на прѣдстоящото дѣло, Св. Братія смѣло тръгнахъ къмъ Моравія. Тамъ Св. Братія съ истинна Апостолска ревностъ извършихъ дѣлото, за което бѣхъ призвани, учили дѣцата, устроивали Богуслуженіето се на Славянски языкъ. Въ кратковрѣмното си пребиваніе по тѣзи Славянски земи, тѣ трѣбаше да са борѣтъ п съ закоренелото язичество и съ невѣжеството и завистъта на Нѣмското духовенство. Въ продълженіето на четири и половина години (862 — 867) тѣ постоянно прѣминувахъ отъ земята на единъ князь въ земята на други и врѣдъ проповѣдвахъ Евангеліето на Славянски языкъ, — “ради быша Словене, слышаще величѣя. Божѣя своимъ языкомъ”. Колкото бѣше голѣма радостъ-та на Славянитѣ, че слушахъ словото божіе на славянски языкъ, толкозь повече са уголѣмяваше ненавистъта на Нѣмското духовенство къмъ славянскитѣ апостоли и съ най-голѣми ругателства и клевети нападнахъ на Кирила и Ме-